

Galeria de la presó Model de Barcelona.

vell tolerable de delinqüència, i no per redimir ningú.

Però és que, a més, els barcelonins que somien el dia que s'acabarà de construir la presó de la Roca i desaparegui aleshores la Model del centre de la ciutat tenen unes idees prou clares sobre com cal tractar els delinqüents. Segons una enquesta feta entre 7.500 ciutadans de Barcelona, encarregada pel Consell de Seguretat Urbà, tres de cada quatre veïns estan a favor d'endurir el càstig al delinqüent. Un 45% és partidari de restablir la pena de mort per als delictes de sang. Pel que fa a les mesures que prendrien els barcelonins per a combatre la delinqüència, les quatre més citades són: més policies (29,5%); més rigor en el càstig (21,3%); més control de les drogues (12,1%) i la potenciació de la figura del guàrdia de barri (9,5%). Un ex-reclús, si aconsegueix sortir de la presó amb prou fe per a intentar reinserir-se en la societat, es trobarà al carrer amb uns veïns les tres quartes parts dels quals pensen que l'ex-reclús encara s'havia d'haver passat una temporada més llarga sota la tutela de la Direcció General de Presons, i, en alguns casos, haver-lo afusellat segons el parer de vora la meitat dels ciutadans de Barcelona.

Aquestes mesures que prendrien unes persones per privar-ne de llibertat d'altres, augmentar aquesta privació i fins i tot privar-los de la vida, suggereixen l'existència d'un mur invisible més enllà de la Model, una espècie de càstig suplementari al que ha estat presoner institucionalment, aplicat al marge de qualsevol judici.

O sigui, que el que passa a la Model de Barcelona és el mínim del que podria passar amb la calor que fa durant aquesta segona quinzena de juliol. □

LA DIRECCIÓ DE L'«AVUI» POT CANVIAR MENTRE EL DIARI AUGMENTA LES VENDES

«El País» contra l'«Avui»

Els pròxims dies pot quedar resolta la crisi en la direcció de l'«Avui», anunciada divendres passat per «El País». El silenci dels protagonistes no amaga que alguna cosa ben important s'està gestant a la premsa de Catalunya.

P. L. Pla

El món periodístic i editorial català viu una forta polèmica on els protagonistes són els diaris *El País* i *l'Avui*, i el motiu, l'anunci d'una crisi en l'estaf de direcció de *l'Avui* aparegut divendres passat en *El País*. En la informació servida per aquest diari, s'indicava l'immediat recanvi de l'actual editor —Max Cahner— i director —Santiago Ramentol— per qui fins ara ha detingut la delegació del Grupo 16 a Catalunya i el càrrec d'editor del *Setze*, el suplement en català que des de fa dos mesos es distribueix conjuntament amb *Cambio 16* a Catalunya, les illes Balears i el País Valencià, Xavier Domingo. També s'apuntava el fet que Xavier Domingo accediria a *l'Avui* amb un equip de dos directors adjunts, un dels quals seria amb tota probabilitat l'ex-director d'EL TEMPS i actual director de *Setze*, Vicent Sanchis.

La polèmica, però, l'ha suscitada la informació complementària a aquesta notícia, on la redacció d'*El País* a Catalunya relacionava l'última etapa de *l'Avui* amb un acostament als sectors independentistes catalans i la justificació de les activitats terroristes d'ETA, tal com es pot comprovar en el text que reproduïm. La resposta als rumors sobre el canvi en la direcció de *l'Avui* es féu pública el mateix divendres dia 22, amb una nota firmada pel president de Premsa Catalana S. A. (editora del diari), Pere Brossa, en què es desmentia taxativament que hi haguera qualsevol intenció de prescindir de l'actual editor i director. L'endemà, dia 23, un editorial de *l'Avui* ben contundent rebutjava l'estil i el fons de les incriminacions llançades per *El País* i l'acusava d'haver falsejat la realitat.

Davant la possibilitat que en els pròxims dies es confirmen o desmenten quan els rumors apuntats sobre la crisi a *l'Avui*, cal destacar que durant els últims mesos l'equip format per Max Cahner i per Santiago Ramentol ha aconseguit augmentar les vendes diàries en prop de 3.000 exemplars i ha afrontat i superat el repte que ha significat l'aparició en el mercat del Dia-

Max Cahner, editor de l'«Avui».

ri de Barcelona. Així mateix, i segons han reconegut a EL TEMPS fonts dels diferents sectors que hi ha a Convergència Democràtica de Catalunya, *l'Avui* ha aconseguit guanyar en credibilitat i mantenir una línia informativa que no s'ha sotmès excessivament als dictats dels homes que controlen el partit.

Davant els rumors ressenyats per *El País*, el silenci i la prudència s'han imposat entre els protagonistes. Així, el director de *l'Avui*, Santiago Ramentol, va declarar a EL TEMPS que el seu estat és de «perplexitat i sorpresa», així com que «la situació és inversemblant i surrealista, tant que només queden dues possibilitats: una, donar una resposta surrealista, o dues, nantenir-se en silenci». Quant a Xavier Domingo, encara ha estat més lacònic a l'hora de jutjar els fets: «no crec que els periodistes hàgim de ser objecte de la informació —va dir—; per això prefereixo no comentar res sobre el tema».

Perquè els lectors d'EL TEMPS tinguin tots els elements que han suscitat la polèmica, reproduïm íntegres la informació apareguda a *El País* i l'editorial amb què va respondre *l'Avui*.

Article diari «El País»

El president de Premsa Catalana,

S.A., editora del diari *Avui*, Pere Brosa, va emetre anit un comunicat negant que «vagi a prescindir» de l'actual editor del diari, Max Cahner i Garcia, i del seu director des de gener del 87, Santiago Ramentol, i que «hagi establert negociacions amb qualsevol altra persona per a aquesta finalitat». Unes hores abans, l'actual delegat del Grup 16 a Catalunya, Xavier Domingo, havia confirmat indirectament a aquest diari el seu imminent nomenament com a nou editor-director.

Un alt dirigent de la coalició Convergència i Unió, en l'òrbita de la qual es troba el rotatiu, havia donat la substitució com a feta. Fonts periodístiques situaven el canvi a mitjan agost. Aquestes contradiccions constitueixen un símptoma de la inestabilitat que travessa la cúpula directiva del periòdic.

En la proposta de Domingo es preveu l'existència de dos directors adjunts, un dels quals seria Vicent Sançhis, fins ara responsable de *Setze*, suplement en català de *Cambio 16*. Domingo manifestà ahir que no hi ha res d'«oficial i molt poc d'oficiós». No obstant, afegí que li preocupava la difusió de l'assumpte perquè podia afectar algunes persones. Ramentol preferí no contestar als intents d'aquest diari per conèixer la seva versió.

La retirada de Max Cahner, la donava per segur la direcció de CiU, per evitar que compatibilitze la condició de parlamentari de CiU amb el càrrec d'editor d'un mitjà de comunicació de periodicitat diària.

L'etapa de Cahner-Ramentol s'inicià amb un canvi en el plantejament gràfic del rotatiu, que tenia grans similituds amb un competidor directe, també en llengua catalana, el *Diari de Barcelona*.

El diari, en aquest any i mig ha potenciat els aspectes gràfics, la vinculació a CiU, l'atenció als sectors independentistes i ha ampliat les activitats mitjançant la Col·lecció «Avui». En aquest sentit, va destacar la presentació del segon llibre d'aquesta col·lecció, *Artapalo. ETA després de Txomin*, el passat 19 de maig. En aquest acte, Julen de Madariaga, un dels fundadors de l'organització terrorista, justificà la lluita armada.

Avui publicà un text sobre l'esmentat acte qualificant ETA com «un dels moviments d'alliberament nacional més forts d'Europa occidental». Madariaga fou detingut 11 dies després per la policia francesa. Un jutge parisenc en dictà l'ingrés en la presó sota l'acusació d'haver utilitzat la seua fàbrica d'aixetes per a comprar imants utilitzables en la fabricació i col·loca-

ció de bombes. El passat 11 de juliol la policia espanyola va afirmar que Julen Madariaga tenia en el seu domicili una màquina de fabricar granades.

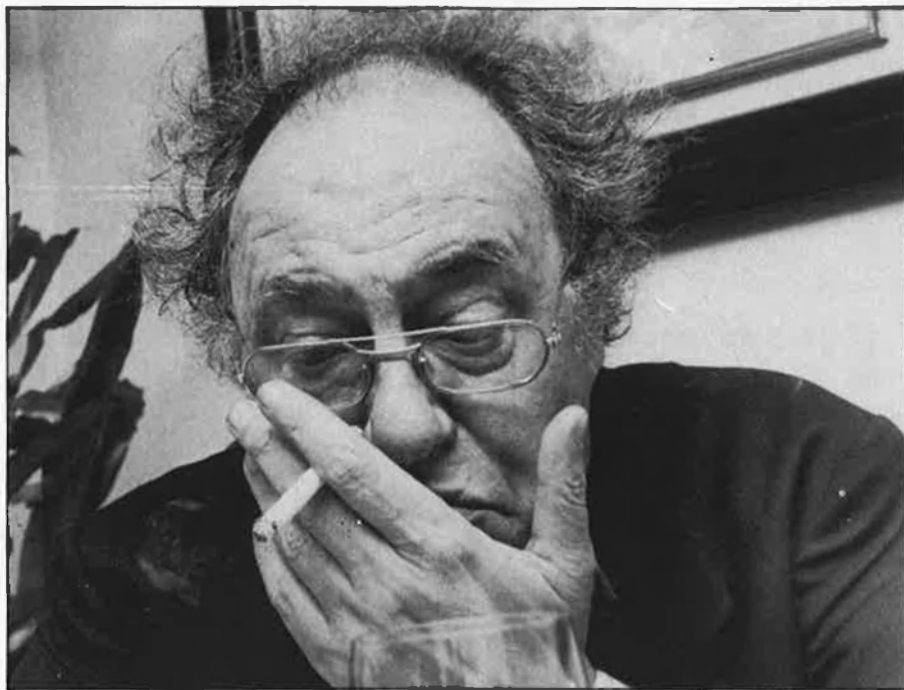
En les últimes setmanes el rotatiu ha comptat amb diverses col·laboracions de caràcter independentista, entre les quals la de Carles Castellanos, actualment a la presó d'Alcalá-Meco, sota l'acusació d'estar vinculat al grup terrorista Terra Lliure.

Editorial diari «Avui»

El diari *El País*, que en una pirueta informativa va intentar involucrar la

eloqüents per reduir els arguments d'*El País* a una matussera operació de desprestigi.

Acabàvem un d'aquests editorials amb les següents paraules: «Repetim avui l'*ETA fora*, que és al cor de la gran majoria dels catalans. Però ho fem sense esperança. Estem convençuts que la direcció d'ETA persegueix precisament terroritzar amb violència sanguinària la població civil de fora d'Euskadi, innocent i desprotegida, perquè pensa, amb un raonament diabòlic, que el pànic col·lectiu forçarà el govern a negociar. Això es intrínsecament cínic i converteix ETA en una or-

Xavier Domingo, segons «El País», podria accedir a la direcció de l'«Avui».

Generalitat de Catalunya en una campanya contra el rei, ara ha volgut vincular l'*Avui* en un imaginari suport a persones i organitzacions terroristes. Ho ha fet amb aquella prou coneguda fórmula de retreure frases fora del seu context i buscar relacions entre persones que han participat en debats dins d'aquestes pàgines i l'actitud del diari.

La insinuació és tan ridícula que no mereixeria ni una línia de resposta, si no fos que el silenci podria ser interpretat com a debilitat o complicitat, i també per respecte als nostres lectors. L'*Avui* reflecteix les seves opinions, com tots els diaris, en els editorials. I en aquesta mateixa columna s'han publicat textos que rebutgen de manera clara i categòrica la utilització de la violència en la lluita política. Títols com ara *Una banda feixista, 750.000 manifestants contra el crim i el cinisme i ETA ens menysprea* són suficientment

ganització enemiga del poble català.»

Diu també *El País* que l'*Avui* ha publicat articles de personalitats independentistes. Doncs, sí. En les pàgines d'opinió del nostre diari han col·laborat tot tipus de firmes nacionalistes: liberals, demòcrata-cristians, socialdemòcrates, socialistes i comunistes, republicans i llibertaris, joves de la *Crida* —sí de la *Crida*— i d'altres molts grups, i naturalment independentistes. Ens enorgullem d'aquest ventall plural i produeix sorpresa i perplexitat que l'exercici de la llibertat d'expressió pugui ser presentat en to acusatori per un mitjà d'informació.

Amb aquests arguments, *El País* no solament transgredeix greument les normes bàsiques de l'objectivitat, sinó també el seu propi llibre d'estil. I pretén vestir d'informació allò que no és més que un falsejament de la realitat. □